

ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 110 (32/01) - 011219

arbetarmakt.com

Protesterna i Bryssel:

Arbetarklassen på gatorna och den antikapitalistiska rörelsen på frammarsch

Förra veckan demonstrerades det mot EU-toppmötet i Bryssel, Belgien, som ägde rum på fredagen. Ungdomsorganisationen REVOLUTION och Arbetarmakt var på plats med kamrater från Sverige, England, Tyskland, Österrike och Frankrike för att delta i protesterna.

Torsdagens demonstration samlade upp emot 120 000 demonstranter. Demonstrationen startade vid Place Emile Bockstael och gick upp till Heyselstadion. De många och stora fackföreningsblocken dominerade protesten fullständigt. Franska fackföreningar såsom CGT och CFDT hade mobiliserat tusentals av sina medlemmar ut på gatorna i Bryssel denna dag. Belgiska fackföreningarna FGTB och CSC hade en betydande andel av arbetare bakom banderollerna. Längst fram gick Sabena-arbetare som varslades efter företagets konkursbegäran efter septemberhändelserna. Här fanns dessutom arbetare från Spanien, Polen, Italien, Grekland och Portugal.

Svenska fackföreningsdelegationer lyste med sin frånvaro. Det ligger helt i stil med tidigare mobiliseringar såsom den till protesten i Nice förra året då LO:s ordförande Vanja Lundby-Wedin i ett uttalande sade att hon inte anser att det ligger i svensk arbetarrörelses tradition att demonstrera. Detta bör hon självfallet brännmärkas för. Den svenska fackföreningsbyråkratin motarbetar med andra ord den svenska arbetarrörelsens förbrödring med sina kamrater från andra länder. Med lite vilja hade man lätt kunna ordna transport, fixa husrum till demonstranter osv. i samarbete med de belgiska fackföreningar som arrangerar. Att svensk arbetarrörelse måste börja söka kontakt med arbetare i andra länder, diskutera taktiken utifrån ett internationellt perspektiv, utbyta erfarenheter från den dagliga kampen på arbetsplatser mm. är väl uppenbart för alla som förstått innebörden av de senaste varslen inom den svenska industrin. Varsel som begärs trots att företagen går med vinst och företagsflyttar utomlands som ett led i att konkurrera ned arbetares löner i världsskala. Torsdagens demonstration var massiv. Trots Europafackets reformistiska ledares tal, som på inget sätt kunde peka på en väg framåt för den europeiska arbetarklassen, och trots att mycket av demonstrationen dekorerades i en feststämning som lite grand riskerar att överskugga de politiska kraven, så måste man ändå imponeras av det enorma antal som demonstrerade i Bryssel. Detta var något som alla närvarande kunde känna och vetskapen om den enorma sociala kraft som den organiserade arbetarklassen utgör kommer att sätta spår i deltagare och åskådare samt bädda för fler protester framöver.

När vi efter att ha skrikit oss hessa och delat ut tusentals flygblad begav oss tillbaka mot Convergence Center samma väg som demonstrationen gått flera timmar senare hade bakre delen av demonstrationen fortfarande inte kommit fram.

Fredagen: Antikapitalistiska rörelsen fortfarande stark.

Även fredagens demonstration imponerade på oss som var där. Demonstrationen hade utlysts av nätverket D14, en koalition bestående av de radikalare krafterna i det som numera omnämns som Globaliseringsrörelsen. World Revolution hade ett militant block framför FRKI:s bandeoll och vi

höll igång talkörer demonstrationen igenom. Ett av de populärare slagorden var One Solution - Revolution! vilket togs upp av flera andra demonstranter och block. Andra slagord var t.ex. Intifada - Intifada! som ett sätt att visa solidaritet med palestinska befrielsekampen. "Contre le UNO en Afghanistan, por couvrir le nouveau Taliban!" var en slogan som introducerades av franska kamrater från Fraccion Trotskyista.

Demonstrationen var på det hela taget mycket livlig som sådan, slagorden var många och militanta. De som trodde att den antikapitalistiska rörelsen gått på grund efter 11 september trodde fel.

Snarare är den tillbaka än mer antiimperialistisk och med större styrka än tidigare. 25 000 antikapitalister får sägas vara mycket bra en arbetsdag i ett isande kallt Bryssel.

Frånvaron av polisen på båda demonstrationerna var påtaglig och detta är också en förklaring till att framför allt den andra kunde genomföras fredligt. Bråk uppstod senare då polisen efter att ha tampats med provocerade svarta blocket-anhängare vid Convergence Center använde sina vattenkanoner på demonstranter. Man stängde också av gatorna utanför ingångarna till centret varpå ingen kunde lämna eller ta sig in på platsen.

Det ska sägas att det finns en risk i att den antikapitalistiska rörelsen låter det reformistiska trycket utifrån (men även från dess representanter inom rörelsen såsom NGO:s, stalinister och centrister) dominera dagorningen och på det viset förhindra att konfrontativa metoder bejakas. Vi måste också fortsätta att bygga organiserat självförsvar med demokratisk förankring hos deltagare som ett sätt att slå tillbaka polisattacker vid kommande demonstrationer.

Vi får inte glömma att det var militansen, målsättningarna och viljan att kämpa som fick den antikapitalistiska rörelsen att göra entré på den stora scenen, vilket bl.a. återspeglats i de stora protester som i Europa framförallt kulminerade i och med demonstrationerna i Genua i juli.

Militansen och en ännu hårdare inriktning på att vinna arbetarrörelsen för radikala krav måste vara ingredienserna i det recept som krävs för att denna rörelse ska kunna fortsätta vinna segrar som inte bara är tillfälliga. Att potentialen finns för att bygga vidare på detta visade demonstrationerna i Bryssel med all säkerhet.

Gunnar Westin,
REVOLUTION
Arbetarmakt